

SECRET DE LA QUOTIDIANITAT NÚM.1

La girafa somiatruites

Tres al quadrat menys vuit al quadrat; la cussa vol caçar una mosca -De veritat se les menja? Quin gust deuen tenir?-. Això és igual a nou més seixanta-quatre; se sent el plor d'una nina petita, ve del carrer, probablement se li ha caigut la bolla de gelat de llimona del seu cucurutxo -Record que una vegada a mi també se'm va caure la bolla de vainilla a la piscina dels dofins, a Marineland, però no em vaig posar a plorar perquè no em renyessin-. Per què no em dona la solució? El meu germà és al dentista, odia anar al dentista -A quanta gent li estaran llevant un queixal ara mateix? Record algunes exclamacions: "Agh!" (la del pare, seca), "Aiii!" (la de la mare, molt fina), "AHHHHH!!!" (la del meu germà, com si l'estassin matant, com fa tot bon germà petit: un *Oscar* per a ells!)-. Ah! Clar, clar, les propietats... Al grup del *Whatsapp* han enviat trenta-vuit *memes*, crec que s'han proposat col·lapsar el mòbil dels demés... també tenc dos missatges de Jordi, però no el contestaré fins que passi una bona estona, que esperi -En què deu estar pensant ara mateix?-. Res, res, esborra i torna a començar; avui fa sol, està sent un bon dia, estic contenta -Quan es va inventar la felicitat? I la tristesa?-

Jo crec que n'hi ha prou per avui.

Quatre operacions i em don per vençuda... no estic en forma. Sabeu què? Jo conec un secret. Potser siguin tres per pi al cub secrets, no se'm donen bé les matemàtiques, disculpau. Però crec que sí haureu entès que n'hi ha un de gros... Jo, que form part del banc de peixos que agafa el corrent de les escales per anar a la meua aula. Jo, que mir cada vespre *el Hormiguero*, (en realitat el sent de fons mentre faig altres coses). Jo, que sempre pos mostassa a l'hamburguesa, però mai hi fic *ketchup*. Jo, que tenc la taquilla número onze. Jo, que sempre barrejo els mitjons, per això sempre duc un mitjó d'un parell diferent a cada peu. Jo, que sempre em deix una arruga quan faig el llit... Què pensariu si us diguéis que qui se seu a la vostra esquerra coneix la raó de la inspiració i del bloqueig? Aquesta persona ho sap, jo li ho he contat, però quan li ho demaneu adoptarà una expressió neutra i us farà dubtar de si allò que heu demanat té o no sentit. I no passarà res, us oblidareu del tema, i tot seguirà igual.

Jo sí que ho sé, però tan sols ho sé per pura voluntat del destí, com ho hagués pogut saber la persona que es troba a la vostra dreta en lloc de la de l'esquerra. Tant és. Mai us heu aturat mentre passejau pel carrer i heu aixecat el cap per a contemplar el cel i *plaf* hi ha una branca que us tapa la fotografia mental que anàveu a fer d'aquells colors i formes tan dolces? És indignant. Un dia que em va passar això algú em va avisar:

-Eh tu, sí, tu, deu-dits, t'estic parlant a tu.

Vaig fer una breu pausa per analitzar allò que havia sentit.

-Hmm... jo tenc vint dits, cinc més a cada peu, però no es veuen perquè me'ls tapen les saba...

-Calla i vine, no t'acostis a aquesta mèlia.- Em tallà l'explicació.

-Per què? Només és un arbre.

-Sí, però aquest arbre no fa bé als deu-dits.- Es va quedar pensatiu -Bé, vint-dits si així ho prefereixes.

Vaig donar quatre voltes sobre jo mateixa i no vaig veure a ningú.

-On ets?- Vaig demanar una mica desconcertada.

-Vine quan no hi hagi ningú.- Contestà.

-Ei, però si no hi ha...

De cop i volta va aparèixer una senyora que creuava el carrer, uns amics sortien del bar amb unes copes, una família passejant, uns menuts passant-se la pilota, un al·lot amb el patí, un home assegut al banc berenant d'un entrepà... Ells varen fer que deixés la frase inacabada. "D'acord, d'acord, després tornaré a passar" em vaig dir a mi mateixa. Al cap d'una estona vaig caure en que no ho havia afirmat en veu alta per a que m'escoltés fos qui fos qui em parlava, però era massa tard per fer mitja volta i tornar, la mare m'esperava. Em vaig quedar perplexa perquè va començar a aparèixer gent del no-res. Gent. Un bon amic diu que no li agrada la gent, però que sí li agraden les persones; jo en aquells moments acabava de descobrir que també hi havia deu-dits i vint-dits. Quina diferència hi ha?

Hores més tard, quan a casa tothom dormia, jo vaig sortir sense fer gens de renou. En arribar al mateix lloc on havia estat parlant amb aquella veu desconeguda, sonaren unes trompetes. Al principi em vaig assustar, però després em vaig deixar dur per la simpàtica música.

-Què? T'ha agradat?- Demanà, bromejant, la mateixa veu d'aquella mateixa tarda.

-Deixa't d'amagar! M'estàs posant nerviosa...- Vaig exigir.

-Mira adalt.

Vaig aixecar el cap, com de costum, i un grapat de foliols grocs em varen fer una carícia. Vaig cercar amb la vista si hi havia algú que mogués la branca de la mèlia, però un cop més:

-Vint-dits, que no em veus? Encara em deman si hauria d'haver-te dit res... Em dic Uc.

-Uc...?- Seguia cercant opcions més o menys racionals, però la meua irracional i fantasiosa ingenuïtat va reaccionar abans. -Ets l'arbre? La mèlia?

-Nosaltres preferim anomenar-nos "banquers d'idees"... però sí, sóc l'arbre.

-Perdona, Uc, però què està pa... Espera, espera, espera- Vaig repetir-me de nou el darrer que havia dit Uc -"Baquers d'idees"? Has dit "BANQUERS"! Quin nom més horrorós! I a més goses utilitzar-ho amb coses tan meravelloses com les idees... aquestes no es poden tractar com si fossin doblers, què no ho veus! Banquers, ugh... massa números, massa doblers, massa... fred: com l'iceberg amb el qual es va xocar el Titanic.

-Venga, vint-dits, calma, ara t'ho ex...

-Què no em dic vint-dits! Jo sóc n'Aelís! Els noms de les persones no inclouen números!- Em vaig enfadar... una mica.

-Els noms de la gent tampoc, però de vegades ha passat...- Va haver una pausa. -d'acord, Aelís, deixa'm que et posi en situació.

Uc em va explicar moltes coses aquella nit. A mi em fa por la foscor, però Uc m'agafà amb les seves branques i ramificacions, i em deixà seure-me a la seva copa fins que va acabar de parlar. Pareix ser que les mèlies són un tant especials.

Alguna vegada heu anat cap a algun lloc amb les idees clares (ja siguin per un examen, per alguna cosa de la feina, per fer una conferència, per deixar les coses clares a algú amb tota una sèrie d'arguments que t'has preparat prèviament, per demanar perdó, per declarar-te...) i arribat el moment de la veritat, aquestes, no sabem com, però ja no hi són? Et bloqueges, et paral·litzes, i més tard et frustres perquè no saps què ha passat, perquè t'ho havies preparat, perquè ho sabies fer, perquè ho podries haver fet, perquè t'havies proposat aconseguir-ho... És dolorosa, aquesta frustració.

D'altra banda... mai us ha passat que, pel que sigui (per sort, per destí, per casualitat, per atzar, perquè els astres s'han alineat, per karma, per energies còsmiques o perquè ha baixat l'Esperit Sant) la vostra ment ha tengut aquell moment de lluidesa, LA idea... just en aquell moment que era tan necessària? Quan a mi em passa això, ho anomen "inspiració". És com la Il·lustració: t'il·lumines, i allò que has de fer et va com la seda, i és una de les sensacions més increïblement positives que hi ha: precisament perquè ho has fet.

Doncs bé, això no passa per art de màgia, o per cap dels motius que he mencionat abans. Preparau-vos, perquè si contau això a les padrines s'escandalitzaran tant que us faran anar a missa cada diumenge amb elles. En efecte, tot això és obra de les mèlies, com n'Uc.

Les mèlies... elles hi són a moltes bandes, però la majoria de gent no s'hi fixa. Com els núvols: ningú s'hi fixa, però hi solen ser moltes vegades. A Inca mateixa en trobem: a la Gran Via, o a l'Avinguda d'Alcúdia, per on pas cada matí de camí a l'institut (deixen bolletes grogues per tot... de petita vaig menjar-me'n una pensant que era una avellana; no us ho recoman). Si us fixeu bé, n'hi ha algunes que tenen altres plantes, de vegades aquestes presenten unes estranyes fulles verdes amb una forma característica, a la copa, que s'hi troben com a enredades: són les trompetes. Aquest singular arbre m'ha deixat caure que si algun dia sent alguna d'aquestes trompetes tan característicament tendres, havia de fer una reverència; se veu que els cau molt bé això, a les mèlies. Uc m'ha contat que ell sovint fa concerts, però que ningú l'escolta perquè la gent està massa ocupada en els seus assumptes. Ell es culpa a si mateix "no sol fer propaganda de les meves actuacions, és normal que no venguin" o "toc massa fluix, o potser als deu-dits no els agrada el meu estil" i coses així, però jo només sé que l'he sentit, igual que el sent a ell parlar, encara que no vegi els seus ulls o la seva boca, jo el sent; per tant jo crec que és ell qui te vergonya, o com a mínim no es vol mostrar. Jo també l'entenc. De vegades les coses són difícils, i més si ets diferent. Tot i això he de dir que a mi m'ha agradat com toca la trompeta, i també com parla.

Fixau-vos, també, amb que tenen a les branques una sèrie de ramificacions en les quals hi contenen tot un grup de foliols grocs, com si fossin famílies: de cada branca hi pengen nombroses famílies. No us recorden als raspalls, cadascuna d'aquestes famílies? Tenen els pals que aguanten cada una de les bolletes, és a dir: no acaben en punta, sinó amb un botó, tal vegada com els botons terminals dels axons de les neurones (o almenys això és el que pareix, pel que he vist als dibuixos i a les fotografies del llibre de biologia, però no n'he vist cap mai, de veritat). No ho sé... i és curiós perquè actuen com raspalls de veritat: pentinen a les persones. Jo, sincerament, mai m'he adonat de que em pentinessin, però Uc afirma que sí, i que ell ho ha fet ja varies vegades perquè diu que li agrada mirar les meves idees. Si els foliols ens pentinen per a agafar les nostres idees, com ho fan amb els calbs? O directament no les agafen? Jo de vegades sóc un poc literal, però al meu nou amic li va resultar graciosa, la pregunta, i em va contestar que mai ningú li havia demanat res semblant: resulta que, certament, és molt més difícil agafar les idees de la gent amb calvicie, però si és necessari, es fa.

Tot això em va a recordar a la mort, perquè fa poc vaig veure al meu cosí sense cabells degut a la quimioteràpia. Dol veure a una persona així, però ara ja està bé. Llavonces... "què passa quan es mor una persona?" li vaig demanar, i ell em va contestar que aquestes quedaven flotant i viatjant per l'aire, mogudes pel vent, com les dents de lleó, fins que algun banquer d'idees té una família lliure per a acollir-la. I passa que no sempre duim les idees al cap, de vegades ens desprenem d'elles per determinats (o indeterminats) factors, i aquestes romanen volant per l'aire fins ser atrapades de nou. "Et sorprendria la quantitat de bones idees es tiren avui en dia... la gent careix de criteri a l'hora de veure què cal presservar en les seves ments i què no" afegí Uc.

Amollar les idees no és cosa fàcil per als banquers d'idees, tampoc -si segueixen el protocol, clar-. En primer lloc els pensaments que són capturats per aquestes mèlies han de ser minuciosament analitzats. La persona a qui se li ha de subministrar una idea ha de ser localitzada a uns metres de l'arbre perquè a aquesta també se l'ha d'estudiar (o no, de vegades) i fer un judici ràpid sobre si se li hauria de col·locar o no la idea en qüestió. Clar que el mecanisme és bastant fàcil: els folíols grocs tan sols s'orbren discretament, deixant caure així les idees sobre els caps de la gent. Diu Uc que les idees tenen una forma esfèrica, i hi contenen informació a dintre, que són similars a una bolla de cristall que podria tenir algun especialista en el tarot o en el vudú.

Que, sabeu? De vegades no és necessari que ens posin o ens llevin una idea; això va a criteri de cada arbre, i de vegades fins i tot tan sols ho fan per millorar la seva tècnica, per oci, perquè creuen que una persona s'ho mereix o no, etc. El cas és que si no se segueixen les normes establertes en aquest univers paral·lel al nostre, tot això pot ser fatal, i aquí és quan deim que “tenim mala sort”, però no us confongueu, en realitat només és una colla de mèlies que no saben prendre una desició. Res més. I com ens passa als humans, tot això té unes conseqüències de les quals els arbres de la inspiració (sí, definitivament m'agrada molt més que “banquers d'idees”) s'han de fer responsables. De totes maneres la realitat que ells viuen funciona d'una forma bastant diferent a la nostra, però ara mateix tampoc hi ha temps de detendre-s'hi massa.

Després d'això vaig descobrir el (primer) motiu que va fer que Uc em cridés. La mèlia, preocupada, va advertir-me de que no m'acostés a aquell arbre per on passava avui capvespre, Faure, perquè aquest era molt codiciós. Pensareu que és molt dolent i roí, però diu Uc que és un dels arbres més tendres que existeixen, clar que ningú sabia per què guardava les idees més boniques que veia passar per sota seva i no les tornava a amollar. El meu amic em va explicar que ells no poden tenir ni crear idees, i molt menys destruir-les: és com l'energia. I diu que les mèlies tampoc poden fer-se amb les idees dels demás eternament: elles fan de pont. I encara que poguessin, no els serviria de res perquè el nostre món és incomparable amb el seu. El que sí que és cert és que no hi ha idees pròpies, tot ja s'ha pensat: aquestes simplement van circulant i, com que de vegades no es posen en manifest, aquestes idees “no existeixen” encara.

Tal vegada us demaneu què passa quan floreixen aquests arbres, d'aquí només vaig treure en clar que les idees dels folíols abandonaven les seves càpsules groguenques i anaven a parar a un altre lloc del qual Uc no en va voler parlar. Era en aquell període quan les mèlies començaven el seu descans i delegaven la seva missió a un altre gremi -que no sé quin és- fins l'any següent. I les bolles caigudes a terra? Què ha passat? Per què han caigut? Aquestes idees es trenquen? No us preocupeu, també li ho vaig preguntar, la resposta és que no, no es trenquen. El que passa és que n'hi ha que són febles i cauen perquè ja no es sostenen; d'altres sense voler són descuidades pels arbres, de manera que el mal temps les fa caure; o també els deu-dits mateixos en tomen, moltes vegades, sense cap raó aparent; ja en darrer lloc, n'hi ha que cauen perquè arriben molt ferides i se'ls fa impossible guarir-les, a les mèlies. Sí, com veieu les idees també emmalalteixen o són colpejades, i resulta que això sovint succeeix amb les més especials i extraordinàries. Una vertadera llàstima. Per això, quan ja no es poden recuperar, és com si es “marcissin” i ja no es tornen a obrir.

-Per això, vint-dits, no deixis que res debiliti les teves idees. Ho veus? Aquestes moren... unes 2.680.000 idees per segon. Ets conscient del que això suposa?

Vaig arronsar les espatlles i vaig baixar la mirada cap a una pedra que hi havia a la vorera. No sabia com encaixar aquella gegantesca xifra... tampoc entenia per què era o havia de ser tan enorme.

-Saps?- va dir Uc amb un to més tranquil·litzant -Hi ha una manera d'assegurar-te de que no es morin, i aquesta serveix també per a tenir una “còpia” per si algun dia algun arbre et roba la

idea.

-De veritat?! Quina?!?- vaig demanar esperançada.

-Escrivint-les.

De sobte començà a nevar. Però no era del tot neu, o sí, no ho sé. Vull dir, no es fonia i tampoc em cremava del fred després d'estar tocant-la una bona estona. El que sí sé és que queia del cel, i que era purament blanca, encara que estàssim a 12° C. Res quadrava dins del meu cap, clar que... les coses sense sentit són divertides, de tant en tant. I aquesta em va encantar.

-No pot ser mai!! Com és que neva?!- Vaig demanar sorpresa.

Uc va riure.

-Ho has fet tu?!?!?!- Encara més sorpresa

-No, Aelís, o no veus que són els núvols? Els arbres no podem fer que nevi...

Em vaig quedar una estona pensativa. El que acabava de dir era obvi, però res d'aquell vespre havia estat obvi. Em vaig embullar un poc.

-Clar que tenir contactes sempre ajuda.- afegí Uc.

Vaig somriure.

-He pensat que t'agradaria...

-Has acertat de ple, Uc. Moltes gràcies.

No tenia rellotge però sabia que ja era tard, és a dir... prest: estava començant a sortir el sol, va aturar de nevar i la blancor es va esvaïr més aviat que de presa. No sé com però la nit se'm va passar volant i, el que era encara millor: no estava cansada, i tampoc tenia son. Després de l'espectacle de la neu que no era neu però que pareixia neu i que potser sí era neu, se'm va venir al cap la qüestió dels somnis, que per jo són tan importants com les idees i tan misteriosos com aquella nevada.

-I els somnis? Vosaltres també us encarregau d'ells?

-Què curiosa ets, Aelís! No, això no ho duim nosaltres...

-Ah no? Idò qui?

-No em correspon a mi explicar-t'ho, hauràs d'esperar a que qui s'encarregui de la sort faci que algú t'ho conti...

-També n'hi ha de la sort?!- Vaig preguntar, atònita.

-No, vint-dits, no... t'estava prenent el dit, t'hauries d'haver vist la cara! Si la sort existís, nosaltres no fariem falta.- Va dir rient.

-Sí, bé, tens raó... però els que manegen els somnis existeixen, no?

Uc va riure amablement. -Clar que existeixen, i molts altres més.

-Què!? De debó?! Quants més!?

-Aelís... fas tard a l'institut, convé que parteixis ja. M'he pres la molèstia d'agafar-te la motxilla, els teus llibres i el teu esmorzar.

-Però com has...?

-Adéu, Aelís! Que tenguis un bon dia a l'institut, no, millor: que en tenguis sempre, de bons dies. Però pensa a fer el que t'he demanat i... vingues a veure'm algun dia quan tenguis temps, sí?

-Clar que sí, Uc!

Es varen fer uns llargs segons impregnats de silenci.

-Uc?... Hola? Banquer d'idees...?

Tornava a estar sola, naturalment, així que vaig anar cap a l'institut pensant... Idea: alomillar la gent és tot aquell conjunt d'individus que "passen" i que es limiten a existir; les persones són tots aquells que compten, que són reals; els deu-dits és el que diuen els demés que ets; i els vint-dits és el que tu saps que ets... Qui sap.